

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 76/2017-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. februára 2017 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], spoločnosti Kúpeľná investičná s. r. o., Kúpeľná 2/1, Brusno, a spoločnosti BIC Trade s. r. o., Kúpeľná 1/2, Brusno, zastúpených advokátkou Mgr. Zuzanou Gregorovou, Advokátska kancelária, Dolná 6, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 1 Er 2192/2014 z 30. septembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ], spoločnosti Kúpeľná investičná s. r. o., a spoločnosti BIC Trade s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. januára 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], spoločnosti Kúpeľná investičná s. r. o., a spoločnosti BIC Trade s. r. o. (ďalej len „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako

aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 Er 2192/2014 z 30. septembra 2016. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 29. decembra 2016.

Zo sťažnosti vyplýva, že uznesením okresného súdu č. k. 1 Er 2192/2014-146 z 30. septembra 2016 v rámci exekúcie vedenej Slovenskou záručnou a rozvojovou bankou, a. s. (ďalej len „oprávnená“), proti sťažovateľom ako povinným bol návrh sťažovateľov na odklad exekúcie zamietnutý, pričom proti uzneseniu doručenému 28. októbra 2016 nebolo prípustné odvolanie.

Podľa názoru sťažovateľov uvedeným uznesením okresného súdu došlo k závažnému zásahu do ich označených práv. Uvedené uznesenie považujú za arbitrárne (svojvoľné), vnútorne nekonzistentné a nelogické v časti odôvodnenia záverov, o ktoré sa opiera. Zvýrazňuje to podľa sťažovateľov aj skutočnosť, že podľa poučenia nie je proti uzneseniu prípustný opravný prostriedok.

Zo sťažnosti vyplýva, že oprávnená podala návrh na vykonanie exekúcie proti sťažovateľom pre vymoženie pohľadávky 2 148 856,37 €, a to na základe notárskej zápisnice Notárskeho úradu JUDr. Viery Kalinovej, Komenského 3, Banská Bystrica, sp. zn. N 776/2013, Nz 35310/2013, NCRIs 35964/2013 z 10. októbra 2013. Okresný súd následne poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora JUDr. Miloslava Šupu.

Závazok sťažovateľa voči oprávnenej vznikol z dôvodu ručenia na základe notárskej zápisnice, kde dlžníkom bola spoločnosť Kúpele Brusno, a. s. v reštrukturalizácii (ďalej len „dlžník“).

Uznesením okresného súdu sp. zn. 1 R 5/2014 zo 7. apríla 2014 začalo reštrukturalizačné konanie voči dlžníkovi. Následne 14. mája 2014 bola povolená reštrukturalizácia dlžníka. Do reštrukturalizačného konania si okrem iných prihlásila oprávnená aj predmetnú pohľadávku. Reštrukturalizačnému správcovi iný veriteľ (██████████) podal podnet na popretie prihlásených pohľadávok oprávnenej. Keďže vzhľadom na

podnet iného veriteľa vznikli pochybnosti o správnosti prihlásenia pohľadávky oprávnenej, postupoval správca tak, že pohľadávku oprávnenej poprel v spornom rozsahu.

Tento postup správcu však v danom prípade nie je nezvratný a veriteľ, ktorého pohľadávka bola popretá (oprávnená), sa môže domáhať, aby súd určil, že jeho pohľadávka je po práve. Oprávnená využila toto právo a štyrmi samostatnými žalobami vedenými okresným súdom pod sp. zn. 60 Cbi 13/2014, sp. zn. 60 Cbi 14/2014, sp. zn. 26 Cbi 16/2014 a sp. zn. 27 Cbi 14/2014 sa domáha určenia pravosti pohľadávok prihlásených do reštrukturalizácie dlžníka. Do dnešných dní (sťažnosť je datovaná 28. decembra 2016, pozn.) nebolo o týchto žalobách rozhodnuté, a preto aj z tohto dôvodu by bolo podľa sťažovateľov na mieste povoliť odklad exekúcie, lebo nie je jasné, ako sa so žalobami oprávnenej okresný súd vysporiada.

Dlžník vypracoval reštrukturalizačný plán, ktorý na schvaľovacej schôdzi všetci prítomní veritelia s výnimkou oprávnenej odsúhlasili ako reálny, udržateľný a zákonný. Veriteľom zaručoval vyššie uspokojenie, než by to bolo v prípade konkurzu na majetok dlžníka. Keďže plán nebol schvaľovacou schôdzou prijatý, okresný súd reštrukturalizačné konanie zastavil, začal konkurzné konanie a vyhlásil konkurz na majetok dlžníka, a to uznesením sp. zn. 1 R 5/2014 z 10. októbra 2014.

Na základe sťažnosti reštrukturalizačnej správkyne nálezom ústavného súdu č. k. II. ÚS 153/2015-181 z 29. júla 2015 bolo uznesenie okresného súdu sp. zn. 1 R 5/2014 z 10. októbra 2014 zrušené a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Týmto nálezom sa konkurzné konanie voči dlžníkovi de facto zastavilo, nastal právny stav ako pred zastavením reštrukturalizačného konania, a preto momentálne stále prebieha reštrukturalizácia dlžníka.

Keďže v súčasnej dobe okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 1 R 5/2014 rozhoduje o potvrdení reštrukturalizačného plánu, v ktorom sa v prípade, ak súd určí oprávnenosť popretej pohľadávky oprávnenej, počíta s jej 100 % uspokojením, bol by podľa sťažovateľov odklad exekúcie logickým a spravodlivým postupom pri vymáhaní pohľadávky oprávnenej.

Zo sťažnosti ďalej vyplýva, že súčasná situácia je teda taká, že oprávnená si svoju pohľadávku uplatnila v reštrukturalizačnom konaní, kde sa v prípade zistenia oprávnenosti jej pohľadávky a potvrdenia reštrukturalizačného plánu počíta s jej 100 % uspokojením. Zároveň sa oprávnená rozhodla vymáhať pohľadávku aj od sťažovateľov ako ručiteľov v rámci exekučného konania, čo môže viesť k právnej neistote viacerých subjektov. Oprávnená má vedomosť o tom, že dlžník je bonitný a v prípade potvrdenia plánu bude jej pohľadávka v celom rozsahu uspokojená. Zo strany oprávnenej tak ide o duplicitné vymáhanie jednej pohľadávky. Naproti tomu v prípade, ak by sťažovatelia ako ručitelia museli nútene plniť za dlžníka, neexistuje reálna šanca, aby si svoje plnenie poskytnuté oprávnenej regresne vymohli od dlžníka. Aj keby im totiž regresný nárok vznikol, automaticky by sa sťažovatelia ako ručitelia považovali za podriadených veriteľov a ich regresné nároky by sa uspokojovali v menšej miere, než aká by bola ich skutočná výška.

Podľa názoru sťažovateľov okresný súd pochybil, keď:

- nezohľadnil podania a argumentáciu účastníkov konania a správcu, hoci tieto sa urobili riadne, včas a v zákonom predpísanej forme,
- nedal jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany,
- uznesenie je arbitrárne (svojoľné), vnútorne nekonzistentné a nelogické v časti odôvodnenia záverov, o ktoré sa opiera,
- obsahuje svojoľnú aplikáciu a výklad zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze“), pretože okresný súd sa odchýlil od znenia príslušných ustanovení zákona o konkurze spôsobom, ktorý zásadne poprel ich účel a význam,
- je svojimi právnymi účinkami zjavne neprimerané k dôvodom, ktoré viedli k jeho prijatiu.

Okresný súd sa podľa sťažovateľov nevyporiadal s otázkou prebiehajúcich súdnych konaní o určenie oprávnenosti pohľadávok oprávnenej v reštrukturalizačnom konaní, hoci v prípade, ak okresný súd žaloby zamietne, nebude môcť prebiehať ani exekúcia proti sťažovateľom, pretože v zmysle § 311 ods. 1 Obchodného zákonníka ručenie zanikne.

Okresný súd sa podľa názoru taktiež nevyporiadal ani so situáciou, ktorá by vznikla, ak by v konaní vedenom pod sp. zn. 1 R 5/2014 došlo k potvrdeniu reštrukturalizačného plánu, pričom oprávnená by bola uspokojovaná v jeho zmysle vo výške 100 % zistenej pohľadávky.

Podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku súd môže povoliť odklad exekúcie aj bez návrhu, ak možno očakávať, že exekúcia bude zastavená. Exekúcia by sa zastavila aj v prípade, ak oprávnená bude uspokojená v zmysle schváleného reštrukturalizačného plánu vo výške 100 %. Okresný súd v uznesení č. k. 1 Er 2192/2014-146 z 30. septembra 2016 sám uviedol, že dosiaľ nebolo rozhodnuté, či dôjde, resp. nedôjde k potvrdeniu reštrukturalizačného plánu. Konštatoval, že úvahy účastníkov sú predčasné. Keďže okresný súd sám videl dôvod na zastavenie exekúcie, ktorý by nadväzoval na rozhodnutie v inej veci, mal v záujme ochrany majetku a právnej istoty povoliť odklad exekúcie do času, kým príslušné súdy nerozhodnú o veciach dôležitých pre toto konanie.

Sťažovatelia záverom poukázali na to, že tým, že okresný súd odklad exekúcie nepovolil, výraznou mierou negatívne zasiahol do ich označených práv. Navyše tým, že spoločnosť Kúpeľná investičná s. r. o., je akcionárom dlžníka, v prípade speňazenia jeho majetku v exekučnom konaní môže dôjsť aj k zmareniu reštrukturalizácie dlžníka a viesť k jeho neschopnosti plniť reštrukturalizačný plán.

Sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd o ich sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Základné práva Sťažovateľov: 1/ [REDAKOVANÉ] (...), 2/ Kúpeľná investičná s.r.o., (...), a 3/ BIC Trade s.r.o.(...), na súdnu ochranu v súlade s čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie v súlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 1Er/2192/2014-146 zo dňa 30.09.2016 porušené bolo.

Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 1Er/2192/2014-146 zo dňa 30.09.2016 Ústavný súd zrušuje a vec vracia Okresnému súdu Banská Bystrica na ďalšie konanie.

Okresný súd je povinný uhradiť Sťažovateľom trovy právneho zastúpenia.“

Zároveň sťažovatelia žiadajú, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť uznesenia okresného súdu sp. zn. 1 Er 2192/2014 z 30. septembra 2016 až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej.

II.

Z uznesenia okresného súdu č. k. 1 Er 2192/2014-146 z 30. septembra 2016 vyplýva, že ním bol návrh sťažovateľov ako povinných na odklad exekúcie zamietnutý.

Podľa konštatovania okresného súdu sťažovatelia v podanom návrhu na odklad exekúcie poukázali na to, že na dlžníka bol vyhlásený konkurz, pričom nárok na zaplatenie vymáhanej sumy je dôvodom vyhlásenia konkurzu. Preto vyhlásením konkurzu vo vzťahu k vymáhanej pohľadávke zabezpečenej ručením zo strany sťažovateľov nie je možné viesť zároveň popri konkurznom konaní aj exekučné konanie voči sťažovateľom. Vzhľadom na skutočnosť, že akékoľvek plnenie zo strany sťažovateľov má byť započítané na nedoplatok vymáhaný v konkurze, vzniká stav neoprávneného obmedzenia vlastníckeho práva sťažovateľov. Práve preto žiadajú o odklad exekúcie do právoplatného ukončenia konkurzného konania vedeného na majetok dlžníka ako úpadcu.

Podľa názoru okresného súdu v danom prípade exekučné konanie je vedené na základe exekučného titulu majúceho formu notárskej zápisnice. V zápisnici je obsiahnutý záväzok sťažovateľov ako ručiteľov v znení, podľa ktorého preberajú ručenie celým svojím majetkom za včasné a úplné zaplatenie pohľadávky oprávnenej.

Z ustanovenia § 303, § 306 ods. 1, § 308 a § 311 ods. 2 Obchodného zákonníka, ako aj z rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky týkajúcej sa inštitútu ručenia v obchodno-záväzkových vzťahoch vyplýva, že veriteľovi vzniká právo domáhať sa splnenia záväzku od ručiteľa v prípade, že dlžník splatný záväzok nesplní. Podmienkou je, aby bol ručiteľ na plnenie po splatnosti záväzku vyzvaný. Právny vzťah ručenia je vzťahom akcesorickým a závisí od existencie záväzku dlžníka plniť veriteľovi. Aj keď podstatnou podmienkou trvania ručiteľského záväzku je existencia hlavného záväzkového vzťahu, do ručiteľského záväzku medzi veriteľom a ručiteľom dlžník už nevstupuje a otázka, či sa on sám nachádza v konkurze alebo reštrukturalizácii, nemá na tento vzťah vplyv.

Veriteľ je oprávnený domáhať sa splnenia záväzku za dlžníka od ručiteľa potom, ako ho na splnenie takéhoto záväzku veriteľ vyzval a následne, ako uplynula stanovená lehota na uskutočnenie plnenia. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje vtedy, ak ju veriteľ nemôže uskutočniť alebo ak je nepochybné, že dlžník svoj záväzok nesplní (najmä pri vyhlásení konkurzu). V nadväznosti na to okresný súd považuje za nemožnosť uskutočnenia plnenia zo strany dlžníka aj taký právny stav, keď voči dlžníkovi prebieha reštrukturalizačné konanie.

Ak by sa pripustil názor sťažovateľov, podľa ktorého počas konkurzného alebo reštrukturalizačného konania nie je možný výkon nároku oprávneného voči ručiteľom, došlo by k popretiu podstaty a zmyslu ručenia ako zabezpečovacieho prostriedku úhrady záväzkov, ktoré by potom samo osebe nemalo zmysel.

V zmysle § 56 ods. 2 Exekučného poriadku môže súd povoliť odklad exekúcie aj bez návrhu, ak možno očakávať, že exekúcia bude zastavená. Podľa sťažovateľov oprávnená bude uspokojená v zmysle schváleného reštrukturalizačného plánu vo výške 100 %, avšak z pohľadu okresného súdu treba poznamenať, že príslušným súdom ešte nebolo rozhodnuté, či bude, alebo nebude reštrukturalizačný plán potvrdený. Sťažovatelia nepreukázali existenciu predpokladu, že by malo dôjsť k zastaveniu exekúcie.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Podľa presvedčenia sťažovateľov zákonná podmienka na odklad exekúcie bola splnená, pretože sa dá očakávať zastavenie exekúcie v prípade potvrdenia reštrukturalizačného plánu súdom, lebo potom by došlo k úplnému uspokojeniu oprávnenej z majetku dlžníka, čím by sa ručiteľské záväzky sťažovateľov stali bezpredmetnými.

Podľa názoru ústavného súdu sú úvahy okresného súdu dostatočné a presvedčivé, nejavia známky arbitrárnosti, ale ani zjavnej neodôvodnenosti. Samotná skutočnosť, že sťažovatelia majú na vec odlišný názor, nezakladá bez ďalšieho porušenie označených práv.

Treba zdôrazniť, že v prípade, ak dlžník svoj zročný záväzok neplní, má veriteľ právo pohľadávku vymáhať od ručiteľa, pričom nič mu nebráni v tom, aby pohľadávku vymáhal zároveň tak od dlžníka, ako aj od ručiteľa. V praxi je úplne bežné, že veriteľ vymáha pohľadávku tak voči dlžníkovi, ako aj voči ručiteľovi uno actu, teda v rámci jednej žaloby, ktorou žaluje oba tieto subjekty. Rovnako je bežné, že všeobecné súdy takýmto žalobám vyhovejú a zaviazu na platenie tej istej dlžnej čiastky dlžníka aj ručiteľa. Nejde pritom o neprípustné duplicitné vymáhanie tej istej pohľadávky, iba že by veriteľ vymohol sumu vyššiu, než aká mu patrí. Po vymožení pohľadávky veriteľom je vecou dlžníka a ručiteľa, aby vzájomne medzi sebou usporiadali vzniknutú situáciu. Inými slovami, ak celú pohľadávku, či jej časť vymôže veriteľ od ručiteľa, má ručiteľ voči dlžníkovi právo regresu v rozsahu, v akom plnil veriteľovi za dlžníka.

Podstata sťažnosti je založená na úvahe, že spravodlivému usporiadaniu vzťahov by najlepšie zodpovedalo, keby okresný súd povolil odklad exekúcie dovtedy, kým nebude rozhodnuté o schválení, resp. neschválení plánu reštrukturalizácie, čo je zasa závislé od posúdenia oprávnenosti vymáhanej pohľadávky v prebiehajúcich incidenčných sporoch, keďže iný veriteľ oprávnenosť vymáhanej pohľadávky poprel.

Podľa presvedčenia sťažovateľov by v incidenčných konaniach mala byť oprávnenosť vymáhanej pohľadávky potvrdená, čo by otvorilo cestu k schváleniu plánu reštrukturalizácie súdom a k následnému uspokojeniu oprávnenej priamo z majetku dlžníka, a tým aj k zastaveniu exekúcie.

V uvedených súvislostiach ústavný súd uvádza, že je vecou úvahy (posúdenia) exekučného súdu, či možno postupovať podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku, teda odložiť exekúciu z dôvodu, že možno očakávať jej zastavenie. Za stavu, aký existoval v čase rozhodovania okresného súdu, bola otázka možnosti zastavenia exekúcie v dôsledku uspokojenia oprávnenej priamo dlžníkom z jeho majetku v zmysle plánu reštrukturalizácie celkom otvorená, pretože v incidenčných sporoch (ktorých výsledok by bol podľa všetkého rozhodujúci pre následné schválenie, resp. neschválenie plánu reštrukturalizácie) nedošlo ešte ani len k vyhláseniu neprávoplatného rozsudku, ktorý by už prípadne mohol byť smerodajný pre posúdenie rozhodujúcej otázky. Pokiaľ za takéhoto stavu okresný súd nedospel k presvedčeniu, že zastavenie exekúcie sa dá očakávať (nielen v teoretickej, ale konkrétnej rovine), nemožno vnímať tento jeho záver ako arbitrárny, ale ani ako zjavne neodôvodnený.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. februára 2017